СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 138. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 22-го ЛИПНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 22, 1987 No. 138. VOL. XCIV.

Генерал М. Кравців перебрав командування 3-ою дивізією ЗСА

Генерал-майор М. Кравців (справа) із своїм попередником генерал-лейтенантом Дж. Стотсером.

Вірцбург, Західня Німеччина. — Тут відбулася в дні 10-го червня ц.р. святочна передача проводу 3-ої дивізії піхоти, відомої під назвою дивізії Марне, у руки генерал-майора Миколи Кравцева.

Це високе вирізнення для ген. М. Кравцева рівночасно дає йому можливість повернутися до цієї військової частини, в якій він донедавна працював аж до часу коли його покликано для спеціяльних доручень до Пентагону.

Генерал-майор М. Кравців перебрав команду над 3-ою дивізією від генерал-лейтенанта Джорджа Стотсера, який тепер обняв пост заступника команданта військових американських сил в Европі і сьомої армії. М. Кравців є 72-им командантом 3-ої дивізії, яка була створена у 1917 році і перейшла свій хресний вогонь в 1918 році у битві над Марною, з якого вийшла переможно Це й дало дивізії популярну досі назву „Марне Дивізія". В часі Другої світової війни дивізія Марне була єдиною американською військовою частиною, що боролася в Европі на усіх західніх фронтах.

Від 1958 року дивізія має доручення бути відповідальною за дію НАТО на терені Европи.

На святочному іменуванні генерал-майора М. Кравцева командантом цієї славної дивізії були представники усіх частин дивізії, як також члени 12-ої німецької дивізії панцирників і 5-ої французької дивізії. Після святочної церемонії, з усіми військовими подробицями, в офіцерському клюбі відбулося прийняття на честь новойменованого командира.

У двотижневику 3-ої дивізії, що виходить під назвою „Фронтлайн", з датою 12-го червня 1987 року появився репортаж про генерал-майора Миколу Кравцева з численними знімками з церемонії, як також інтерв'ю з уступаючим і новойменованими командантами.

ЗАЯВА

УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ У КАНАДІ З ПРИВОДУ ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ-УКРАЇНИ

З відзначенням в 1988 році 1000-ліття Хрищення Київської Русі-України, Російська Православна Церква почала дуже галасливо переконувати західній світ, що в 988 році київський князь Володимир Великий охристив російський народ і що Російська Православна Церква є прямою і единою спадкоємницею Христової Церкви, яка заіснувала з тою датою на цій території. І тому Російська Православна Церква уважає, що одиноко вона має право відзначувати цей великий ювілей і вже від тепер дуже активно приготовляється до цього великого дня.

Ці ідеї вона поширює при фінансовій допомозі безбожного совєтського уряду в численних люксусових виданнях на різних мовах світу, при помочі радіо й телевізії, та в своїх різних заявах.

Тому ми, нижче підписані представники Української Православної й Української Католицької Церков у Канаді, що є прямими спадкоємцями Христової Церкви Київської Русі, оцим заявляємо, що:

1. Ця пропаґанда Російської Православної Церкви не є згідна з історичною правдою і що вона поширює в західньому світі неправдиві інформації про давню історію Київської Русі, а сьогоднішньої України.

2. Поширюванням таких ідей Російська Православна Церква далі пропаґує в Західньому світі ідеологію імперіялістичної політики царської Росії, для якої немає на землях колишньої Київської Русі ані України, ані українського народу, ані Українських Церков, а існує там тільки Росія та Російська Православна Церква.

3. Таким поступованням Російська Православна Церква помагає Росії далі привласнювати собі історію українського народу й Українських Церков, враз з іхньою культурою й всіми духовними й мистецькими їхніми надбаннями.

4. Супроти такого поступовання Російської Православної Церкви і проти такого поширювання неправди, ми мусимо протестувати перед західнім світом і стати в обороні нашого українського народу й інших Українських Церков, що є історично правними й прямими спадкоємцями Київської Русі. Вони, й тільки вони, мають пряме історичне й моральне право відзначувати цей великий Ювілей.

Ми просимо Всевишнього помогти нашому українському народові і його Церквам гідно відзначити в 1988 році цей великий і неповторний Ювілей, що пригадує нам прийняття неоціненного скарбу Христової віри і Його спасаючої благодаті.

Дано в Вінніпеґу, дня 9-го липня 1987 року

† **Максим,**
Митрополит
Української Католицької Церкви в Канаді

† **Василій,**
Митрополит Української Православної
Церкви в Канаді

ДЖ. ПОЙНДЕКСТЕР ЗАЯВИВ, ЩО ВІН НІ В ЧОМУ НЕ КАЄТЬСЯ

Вашінгтон. — Голова слідчої комісії Конгресу в справі розслідування обставин Іран-контра сенатор-демократ Деніел Інує заявив, що, правдоподібно, розслідування зайшло в безвихідь і ніколи не вдасться встановити правду.

Під правдою в даному випадку Д. Інує розуміє головне питання, для вияснення якого і була скликана комісія: чи знав Президент про передачу частини грошей, отриманих від продажу американської зброї Іранові, нікараґуанським борцям за свободу.

Д. Інує сказав про це під час перерви на четвертий день переслухань колишнього дорадника Президента в справах крайової безпеки адмірала Джана Пойндекстера. Адмірал повторив свої раніші зізнання, що він не був посвячений в подробиці операції, яку він схвалив під свою особисту відповідальність. Дж. Пойндекстер заявив, що не пам'ятає, чи він говорив Президентові про будівництво летовища на території Коста Ріки, через яке надходили вантажі для південної групи партизанів-антисандіністів.

Пойндекстер заявив також, що ніколи не показував президентові підготовлений підполковником Олівером Нортом альбом фотографій про постачання „контрас". Спеціялісти ФБІ уважно оглянули альбом, однак не знайшли на ньому відбитків пальців президента Роналда Регена.

Виведений з себе повторенням одних і тих же запитань, Пойндекстер вперше за чотири дні переслухань втратив контролю над собою і підвищив голос, відповідаючи на запитання сенатора-республіканця Пола Трібла, який запитав, чи приховував адмірал правду від Президента і Конгресу свідомо чи по забудькуватості.

„Я вважаю, що мої дії служили довготерміновим інтересам цієї країни, — сказав Пойндекстер. — Я не маю наміру міняти свою точку зору і ні в чому не каюся".

„Ми привикли вважати правду вище від всіх інших інтересів", — сказав П. Трібл.

„Ідеально — це так, сенаторе, — відповів Пойндекстер. — Вся справа в тому, що, захищаючи наш спосіб життя і демократію від тоталітаризму, що його представляє Совєтський Союз, ми стикаємось з різними відтінками. Я зробив все, що в моїх силах, і вважаю, що приймав правильні рішення. Минуло вісім місяців і лише тоді Коґрес схвалив допомогу контрас. Люди, які боролися за свободу в Центральній Америці, вмирали, і я не вважаю це справедливим".

Член комісії розслідування сенатор-республіканець Оррин Геч заявив, що підтримає попереднє президентське помилування для підполковника О. Норта і адмірала Дж. Пойндекстера, якщо вони будуть визнані винними в порушенні закону на підставі даних, зібраних незалежним слідчим прокуратором Лоренсом Волшом.

Демократи, які входять до складу комісії, не погоджуються з О. Гечом. „На мій погляд, Президент зробив би серйозну помилку, вирішивши помилувати Норта і Пойндекстера. Такий крок викликав би осуд американців", — заявив конґресмен - демократ Луїс Стовкс.

Конґресмен-республіканець Генрі Гайд заявив, що прокуратор Л. Волш повинен довести своє розслідування до кінця. В той же час, за словами Гайда, було б великою несправедливістю, якщо б Норта чи Пойндекстера відправили до в'язниці.

І. ДЕМ'ЯНЮК ЗВІЛЬНИВ М. О'КОННОРА

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Іван Дем'янюк, на спеціяльній сесії суду тут в понеділок, 20-го липня, повідомив, що він звільняє свого головного адвоката Марка О'Коннора з обов'язків оборонця, не зважаючи на відмову суддів відкласти процес. Як відомо, свідчення оборони починаються в понеділок, 27-го липня.

Сесія в понеділок тривала тільки 15 хвилин, але раніше ізраїльський адвокат-оборонець Йорам Шефтель нараджувався із суддями біля півтори години за закритими дверима, намагаючись переконати їх, що з уваги на слабу підготову оборони М. О'Коннором і з уваги на нові матеріяли та свідчення. Але головний суддя Дов Левін пізніше сказав, що оборона може ці нові матеріяли підготовити в ході процесу, а починати оборону тими свідками і свідченнями, які вже готові.

Раніше М. О'Коннор вніс заяву на письмі, в якій сказав, що готовий до оборони, але коли його клієнт не бажає його затримати, то він відступає. Суддя Левін пригадав І. Дем'янюкові, що фактично О'Коннор заанґажував Й. Шефтеля і Джана Ґілла до оборони за згодою підсудного і його родини.

Закінчуючи цю коротку сесію, суддя Левін пригадав ще раз, що процес відновляється в понеділок, 27-го липня, о год. 8:30 вранці.

У заключному слові суддя Левін погратулював О'Коннорові за дотеперішнє ведення оборони.

На залі того дня були присутні, крім суддів і адвокатів, ще дружина Дем'янюка, Віра, його син Іван мол., зять Едвард Нишник та десяток глядачів. Але зацікавлення обороною починає зростати і принаймні на початок свідчень передбачена чисельна участь світової і місцевої преси.

ОН вимагають замирення між Іраном і Іраком

Ню Йорк. — Комісія Безпеки Об'єднаних Націй проголосувала одноголосно у понеділок, 20-го липня ц.р., вимогу, щоб закінчилася війна поміж Іраком і Іраном, яка триває вже сім років.

Рішення ОН тим разом мало більше строгу та вимагаючу форму, як попередні, які закликали до перемир'я. Воно має бути ще підтверджене дальшою вимогою ОН, щоб жадна держава не давала військової допомоги ні одній, ні другій стороні.

Впродовж цілого дня поодинокі дипломати в ОН висловлювалися на тему конечности перемир'я або проти нього, але представники Ірану заявили, що рішення не має для них ніякого значення та що їхнє становище відносно Іраку є незмінне. На такому самому становищі стоїть Ірак.

Провідним мотором у схваленні резолюції про вимогу перемир'я були представники ЗСА, але з приводу виявлення, що ЗСА продавали зброю Іранові інші члени ОН не були надто переконані в заходах дипломатів ЗСА.

Появився новий твір Д. Гуменної

Балтимор-Ню Йорк. — У видавництві „Смолоскип" появилася нова книжка відомої української письменниці Докії Гуменної п.н. „Прогулянка алеями мільйоноліть".

Новий твір Докії Гуменної — це весела книжка. Книжка про те, як розважаються на дозвіллі вдумливі люди. Вони багато читають, стежать за новинками і це стає темою їхніх розмов. Дія проходить у музеї, в акваріюмі, на пляжі, в чеканні автобуса, у бібліотеці, на прийняттях, під час дитячих ігор, гагілок, у подорожі — словом, тоді, як трапляється вільна хвилина подумати, вільна від праці, від конечних зборів та іншої рутини повсякденного життя.

Персонажі в цій книзі різноманітні: старші, молодші, студенти, бібліотекарі, вчителі, навіть діти-учні. Про що вони говорять?

Їхні бесіди відбивають начитаність і зацікавлення не тільки фактами, що вже існують, що оточують у щоденному житті, а й намагання зрозуміти, — звідки походять і що за ними криється. Скрізь, у всіх 24-ох мікроновелях, пробивається намір не тільки заспокоїтися констатуванням етнографізму, але й бажання дійти до кореня звичних побутових явищ, а тим самим і відкрити тяглість життя українського народу.

В цих бесідах-діялогах виявляється, що українська мова повна загадок, що вона властиво, збірник символів, у яких зашифрована вся багатюща минувщина України. Ця інтелектуальна гра, покладена в основу кожної мікроновелі, дає імпульс для дальшого розгортання не лише вгляду в минули, а й бажання заглянути в майбутнє.

Книжка ілюстрована. Ілюстрації взято головно з наукових праць, що й лягли в основу цієї веселої, але для вдумливого читача, книжки.

Новий твір Д. Гуменної „Прогулянка алеями мільйоноліть" призначений не лише для дорослого читача, але і чи не вперше чергу для учнів старших кляс шкіл українознавства.

Книга „Прогулянка алеями мільйоноліть" появилася у В-ві „Смолоскип" у серії СТП., 169 сторінок, тверда обкладинка, багато ілюстрацій, ціна — 8.75 дол. (У Канаді — 10.75 кан. дол.) Розповсюдженням книжки займається Украпринт. Замовлення слід слати на адресу: Ukraprint, 10902 Summit Ave., Woodstock, Md. 21163.

Союзянки з Ню Йорку їдуть на Союзівку

Ню Йорк. — Окружна Управа Союзу Українок Америки в Ню Йорку запрошує членок і громадян взяти участь у одноденній прогульці на Союзівку на „День Союзянки" у неділю 16-го серпня ц.р.

В програмі: Служба Божа спільний полуденок, відтак о год. 3-ій в залі „Веселка" буде висвітлення фільму „За стерном долі", льотерія та виступ дітей світлички 89-го Відділу СУА в Кергонксоні тощо.

Місця на автобус слід замовляти у П. Сусь у вечірніх годинах на число телефону: (212) 673-5375, або в А. Натини цілий день на (718) 441-3326. Оплата за автобус — 16 дол. від особи. Автобус виїде точно о год. 8-ій вранці з-під домівки СУА в Ню Йорку, 108 Друга авеню.

Українці Кергонксону вшанували День Незалежности ЗСА

Кергонксон, Н. Й. — Цього року українська група громадян Кергонксону і околиці у відзначенні Дня Незалежности 4-го липня в Елленвіллі була численнішою ніж минулими роками Завдяки заходам Д. Слободяна, емеритованого полковника американської армії, який входив до складу міського комітету підготови святкувань, українська група вийшла дуже імпозантно. Понад 100 осіб взяло участь.

Дівчата в українській ноші несли транспоратн з написом „Амерікен Юкреніенс", а за ними група дівчат в народній ноші та двох мужчин в гуцульських строях.

Вантажне авто з написом „Our children are born free" тягнуло плятформу з написом „Thank you America" з дітьми в народній ноші. Плятформа була обведена пшеницею, з прапорами американським і українським по обох сторонах. За плятформою маршували жінки у вишиваних сорочках, а за ними мужчини.

Українська група вирізнялася своєю кольоритністю, а численні вигуки публіки, яка приглядалася параді, „браво українці" були найкращим тому доказом.

Група українських учасників паради зі своїм транспарантом.

В АМЕРИЦІ

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, ЩО ІНВЕСТИҐАТОРИ афери вартових морської піхоти американської амбасади в Москві в своєму запалі поминули багато законних способів діяння, й тому ціла справа починає набирати зовсім інший характер. У наслідок того капрал Арнолд Брейсі звільнений, а оскарження інших потребують багато додаткових доказів.

З ВАШІНҐТОНУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що там чим раз голосніше і частіше чути голоси про те, що президент Роналд Реґен повинен помилувати підполковника Олівера Норта і віцеадмірала Джана Пойндекстера. Так висловився республіканський сенатор і член Іран-контра комісії з Юта Оррин Геч на телевізійній програмі Сі-Бі-Ес.

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ тепер зосередив всю свою увагу на відновленні застарілої сателітної мережі, щоб запобігти її цілковитому послабленні, бо це пошкодило б розвідці та попередженням про можливі ракетні атаки.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КАНДИДАТ на президента Боб Дол і його дружина Елізабет, яка є секретарем департаменту транспортації, відбули поїздку-кампанію до Алабами, де зробили дуже сильне враження на тамошніх республіканців, що напевно причиниться до популярности його кандидатури на президента.

КОРПУС ВИШКОЛУ офіцерів-резервістів армії почав робити більшу селекцію у покликанні їх до активної служби, ця настанова корпусу спричинена великим зацікавленням військовими вишколами в кращих університетах Америки.

У ВАШІНҐТОНІ ДИРЕКТОР Центральної розвідчої агенції Вілліям Вебстер заявив, що він додержиться своїх попередньо проголошених плянів і не буде робити жадних рішень чи змін персоналу перед закінченням перевірки Іран-контра афери.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПОПУЛЯРНИЙ журнал „Нюзвік" опрокинув зізнання підполковника Олівера Норта в справі виявів конґресменами новин, заявляючи, що виявлення про перехоплення терористів, пов'язаних із схопленням корабля Ахіле Ляуро, виявив якраз підполковник Норт

УРЯДОВІ ЧИННИКИ повідомляють, що президент Роналд Реґен носиться з думкою, щоб до дорадчої федеральної комісії в справі епідемії АІДС найменувати людину-гомосексуаліста.

У ВАШІНҐТОНІ СЛУЖБОВЦІ Уряду президента Роналда Реґена, розчаровані новою настановою Москви, щодо переговорів в справі роззброєння, кажуть, що можливости осінньої зустрічі президента Реґена з Міхаїлом Ґорбачовим меншають з дня на день.

ЗГІДНО З ОПУБЛІКОВАНИМ звітом, федеральний суддя в Норт Каролайні наказав лаві присяжних перевірити управління релігійної секти ПТЛ під проводом свого основника Джиммі Бейкера.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ заявив, що має намір приєднатися до створеного під еґідою ООН фонду, метою якого є стабілізувати світові ціни на сировину. Ідея створення фонду була з ентузіязмом прийнята країнами, що розвиваються, але відкинена Адміністрацією Роналда Реґена. Совєтський крок дасть Москві легку пропаґандивну перевагу перед Вашінґтоном в очах Третього світу. Як вважають західні спеціялісти, совєтське рішення приєднатися до фонду має більш політичне, ніж економічне значення і показує, що Москва має намір тепер „відігравати ативнішу ролю в міжнародній економічній дипломатії", пише газета „Ню Йорк Таймс". Згідно з пляном ООН, члени фонду повинні внести в нього в загальній кількості 750 мільйонів долярів. Ці гроші будуть використовуватися для підтримування цін на сировину, для модернізації промисловости в країнах, що розвиваються, і для створення нових можливостей використання сировинних запасів.

ДВА ОЗБРОЄНІ ВОЯКИ сандіністської армії перейшли прикордонну ріку Кольорадо і заглибилися на територію Коста Ріки. Костаріканська патруля зробила кілька попереджувальних вистрілів, які не мали ніякого ефекту. Тоді патруля відкрила вогонь по сандіністах, змусивши їх відступити. Нікараґуанці зі своєї сторони зробили шість вистрілів з мінометів. На щастя, ніхто не постраждав. Член кабінету міністрів Коста Ріки Ернан Ґаррон назвав дії сандіністів провокаційними. „Це акція агресії зі сторони просовєтського комуністичного режиму", сказав міністер.

КИТАЙСЬКЕ ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ісіньгуа повідомило про вибух малої сили на площі Тяньаньминь в Пекіні, поряд з мавзолеєм Мао Зедонга. В повідомленні сказано, що інцидент обійшовся без людських жертв і не зробив великої шкоди. З допомогою свідків міліція затримала неназваного 25-річного жителя провінції Губей, якого підозрівають в організації вибуху.

НЕДАВНО ГОСТЯМ міжнародного кінофестивалю, що відбувся в Москві, був показаний фільм „Комісар", накручений режисером Алєксандром Аскольдовим у 1967 році. У свій час фільм був заборонений. „Комісар" є першим і останнім фільмом А. Аскольдова, якого після накручення фільму звільнили з московської кіностудії ім Горького. Газета „Московскіє новості" надрукувала розповідь про фільм і інтерв'ю з режисером. Аскольдов сказав, що „сили, які були проти показу фільму 20 років тому, все ще існують". Чи буде показаний фільм „Комісар" широкій публіці, все ще не відомо. Ті 500 глядачів, яким пощастило попасти на закритий показ, після закінчення фільму апльодували його авторам.

СЕНАТОР—ДЕМОКРАТ ДОНАЛД Рігл звернувся листом до Міхаїла Ґорбачова, вимагаючи звільнити відомого латиського дисидента, одного з організаторів демонстрації в Ризі в пам'ять жертв Геноциду, Лінардса Ґрантнінса. Демонстрація відбулася 14-го червня. „Я дуже стурбований, — пише сенатор, — що Ґрантнінса заарештували і засудили за зфабрикованим обвинуваченням у відмові від служби в армії. Арешт був проведений незадовго до демонстрації. Раніше Ґрантнінса визнали непридатним до служби, і обвинувачення проти нього носить явно незаконний характер". Сенатор закликав совєтський уряд відмовитися від необґрунтованих обвинувачень і надати Ґрантнінсові право вільно висловлювати свої погляди.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник — Ukrainian daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6984) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Риск великодержавної ролі

У цьому тижні, — за твердженням міжнародної преси, — розпочалося здійнювання американської заповіді, що вона, Америка, дасть не тільки свій прапор кувайським нафтоналивним кораблям, але й дасть їм збройну охорону, щоб запевнити свободу плавби по міжнародних водах, де б це не діялося. Згуртовано на водах Середнього Сходу могутню морську силу. Чотири фреґати, три кружляки, один нищильник та один велетень — літаконосиць товаришать кувайтським танкерам, у найбільш небезпечному відтинку їхньої морської подорожі — крізь протоку Гормузу, що його Іран уважає своїм та різними збройними силами — ракетами і гарматнім вогнем, із суші, з бойових гелікоптерів і літаків, старався внеможливлювати переїзд туди торговельним кораблям, що плили під різними прапорами. Іранський уряд заявив, що він не звертатиме уваги на американський прапор на будь-чиїх танкерах, тільки атакуватиме їх, якщо вони опиняться у „воєнному терені" — сьомирічної війни між Іраном і Іраком. Сам Ірак не користується тією загрозливою морською дорогою, а воліє перевозити свої транспорти на захід суходільним шляхом і після того вже Середземним морем. Налет Іраку на американську фреґату „Старк" (37 моряків згинуло) був дійсно непорозумінням, отож, у цьому тижні може трапитися таке, що не тільки кувайтські танкери, але й одиниці американської морської фльоти можуть опинитися під атаками ворожого Америці Ірану.

„Ню Йорк Таймс" з минулої неділі у довгій статті морського фахівця твердить, що американська адміралія довго й дбайливо приготовлялася на цю водну операцію і її плян схоплено на 80-ти сторінках машинопису. Переведено теж „експериментальні проби" із фіктивними атаками проти американських кораблів і як вони ті атаки відбивали. Але у цій же статті не виключається, що Іран може застосувати тактику японського нападу на зосереджену в Перл Гарборі американську морську фльоту в грудні 1941 року, яку знищено головно налетами самогубних „камікадзе", що прив'язували собі сильні динамітові матеріяли і падали з ними на палуби американських кораблів, гинули у вибуху, але й затоплювали кораблі. Подивуґідна винахідливість американської військової техніки буцім то винайшла вже охоронну зброю і проти отаких „камікадже".

Проте існує риск стрілянини на водах близько Перської затоки і на самій тій затоці, на прибережних водах арабських багатих на нафту країн, особливо на водах проливу Гормузу. Американський державний провід рахується з цим, але ризикує. Мусить ризикувати, бо примушує його до цього роля великодержави Америки, яка не може придивлятися байдуже, як хтобудь, в даному випадку Іран з його теократичною диктаторською системою, що тероризує міжнародний водний рух. Роля американської великодержави накидує їй риск, від якого та американська великодержава не всилі відмовитися. Очевидно, треба здогадуватися, що у випадку американських втрат у кораблях чи людях американські ліберали і різні „пісніки" здіймуть крик. Так уже бувало і так мусить бути, що в кожній країні поруч із патріотизмом є люди короткозорі і малі, які просто не всилі зрозуміти, що таке великодержавний обов'язок і великодержавницький престиж. Чи це комусь подобається чи не подобається, коли З'єднані Стейти Америки хочуть зберегти свій престиж найпершої у світі мілітарної і господарської потуги, вони мусять бути „жандармом світу", хоч як ця назва і ця роля не подобається лібералам, які прагнули б миру і добробуту та гарного співжиття з цілим світом — особливо з СССР — без ніякого риску. Але такої ідеальної ситуації бути не може. Кожний багач наче автоматично мусить мати ворогів, кожний сильний має ворогів від слабших, кожного вірителя не люблять боржники.

Нема і ніколи у всесвітній історії не було прецеденту, щоб будь-котра великодержава могла втримувати свою великодержавницьку ролю і місію без ворогів і без наражування себе на риск зудару. Хто знає, чи не було б добрим для Америки і світу, коли б іранські фанатики зважились заатакувати американські військові кораблі і цим спровокувати зудар, в якому невідхильно прийшов би кінець іранським аятоллам. Америка зірвала дипломатичні взаємини з Іраном ще за президента Джиммі Картера. Франція зробила те саме в минулому тижні. Вже могутніші сили, як іранські аятолли провалювалися і щезали. Може будемо свідками і такої нової історичної паралелі.

Михайло Кучер

ЗА ЛАШТУНКАМИ АМБІТНИХ СОВЄТСЬКИХ ПЛЯНІВ

Совєтський плян опанування світу — пакс совєтіка — справді амбітний і ґрандіозний. Частина його у зовнішній політиці майже здійснилася. Совєтська сфера впливу зросла у світі — в Африці, Азії, Латинській Америці, В'єтнамі, Ляосі, Камбоджі. Ті країни опинилось під комунізмом. Південний Ємен, Етіопія, Анголя, Мозамбік також знайшлися у сфері совєтського впливу.

Зовнішню частину пляну Москва майже виповнила, на задвірках, в середині величезного Союзу панує хаос і занепад. Індустріялізація не вдалася. Совєтська промисловість перегнала Америку тільки на папері у продукції криці на 20 відсотків, нафти на 33 відсотки, вугілля також на 33 відсотки, цементу на 65, тракторів на 23 відсотки. Одночасно темпи продукції все зменшуються і за останніх дев'ять років з 7.1 відсотка зменшилися до 3.4. Помітний дефіцит палива і металю.

Головною базою індустріялізації була сибірська нафта і ґаз, при чому оцінка їх кількости була незвичайно висока. Західній капітал до продукції нафти і ґазу притягти не вдалося. Вже відомо, що ціна сибірської нафти буде у 2-4 рази більша, як в південних районах. Якщо надії на сибірську нафту і ґаз не здійсняться, СССР чекають великі клопоти.

Сибірські ліси експлуатуються грабунково, річки отруєні хемічними відходами фабрик. Село зруйновано разом зі сільським господарством. Погано вивчені механізатори на могутніх тракторах плугами нищили ріллю, яка була вражлива на непотрібно глибоке орання. Знищення малих сіл привело до того, що великі масиви орної землі лежать облогом. Меліорація обернулася у масове вирубування лісів. Хемізація привела до знищення фльори і фавни.

Перехід сільського населення до міст викликав масовий загин худоби, яку не було кому доглянути, напоїти та видоїти. Корови здихали від голоду і браку води. Урожай загинув, зникло природне угноєння.

Виявилося, що селяни зовсім не хочуть жити в агромістах. Для них будовано п'ятиповерхові доми, до яких вони не звикли і до того без водопроводів. Присадибні городи зникли. По воду треба було ходити 1-2 км в один бік.

Селяни, вигнані з рідного села, не стали трудовими резервами. Основне будівництво було на Сибірі, де населення взагалі небагато. До того сибіряки масово покидають рідні землі. Почалася депопуляція цілих областей, як Магаданська, Камчатська. Росіяни майже всі виїхали з Якутії. Якути люто ненавидять росіян, часто між ними виникають бійки. Були випадки, коли билися біля двохсот людей і сніг на побоєвищі був червоний від крови. Часто дістається і українцям, яких якути не відрізняють від росіян, зокрема переселених після відбуття кари в таборах. Доводилось довго пояснювати різницю.

Основне сибірське населення рушило в південні теплі райони країни, в Прибалтику і Середню Азію. А балтійці погорджують і ненавидять росіян.

Молодь взагалі не хоче працювати у промисловості. Після середньої освіти хоче вчитись далі. В Ленінградській області тільки 3 відсотки тих, які закінчили середню освіту згодилися працювати, а не вчитись далі. Трудові ресурси російського села майже вичерпані. Мусулманські райони не хочуть працювати в індустрії. На фабрики і заводи в мусулманських районах привозять робітників з Росії і України. На будову величезних електростанцій шоферів також привозять — очевидно примусово — із Західньої України і Прибалтики.

У промислових підприємствах мусулманських районів тільки 34 відсотки місцевих кадрів. Решта — росіяни та українці, а українців там місцеві уважають „москалями".

Демографи і знавці СССР вважають, що нема підстав думати, ніби мусулмани будуть їхати з Середньої Азії на працю в Росію. Якщо в Росії будуть створені добрі умови праці, то Середню Азію залишать в першу чергу „европейці". З тих районів вже почали виїжджати німці, де їх є 1 млн, поляки — 75 тисяч, кримські татари — 250 тисяч і нащадки висланих за неіснуючі кари. Мусулмани можуть переселятися тільки в Південний і Північний Казахстан.

Совєтські соціологи вже відважилися сказати, що головною перешкодою до успішної індустріялізації є брак робочої сили і це явище буде зростати.

В СССР широко практикується тяжка фізична пра-

(Закінчення на стор. 3)

А. СОРОКІВСЬКИЙ РОЗПОВІДАЄ ПРО СВОЮ ПРАЦЮ В КЕСТОНІ

(ФКУ) Андрій Сороківський є українським дослідником в Кестонському коледжі в Кестоні, Англія. Кестонський коледж досліджує стан релігії в комуністичних країнах. Його чотирилітню працю фінансує Фонд Катедри Українознавства (ФКУ) і буде її далі фінансувати протягом 1988 року, ювілею Тисячоліття Християнства в Україні. А. Сороківський, який має правничий диплом з Каліфорнійського університету на маґістерку з совєтології з Гарвардського університету, працює над докторатом про українське католицьке духовенство від 1900 до 1939 років у школі славістики Лондонського університету. Він недавно відвідав Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, де Марта Базюк перевела з ним інтерв'ю.

Питання: У який спосіб посада українознавчого дослідника впливає на працю Кестонського коледжу?

Відповідь: Різно. Майже кожне число двотижневика Кестонського коледжу „News Service" вміщує тепер принаймні одну річ про події на Україні. „Religion in Communist Lands", науковий часопис коледжу, опублікував мою статтю „Українські католики і православні в Польщі" у зимовому числі з 1986 року та мою статтю „Українські католики та православні в Чехо-Словаччині" у весняному числі 1987 року. Зимове число з 1986 року має фактично чотири українські речі — мою статтю, інтерв'ю з генеральним вікарієм для українських католиків у Польщі, резюме статті російського православного Архиєпископа Макарія, в якій він атакує Українську Католицьку Церкву, та заклик Центрального Комітету Українських Католиків у Катакомбах до совєтського уряду. Ці видання, до речі можна замовляти через: Keston USA, Box 1310, Framingham, Mass. 01701.

Є також менш безпосередній вплив. Один член кестонського персоналу недавно попросив мене подати коментарі на статтю про релігійне становище в Польщі, і я міг це зробити з української перспективи. Інколи маємо гостей із засобів масової інформації, як Бі-Бі-Сі, і я їх інформую. Кестон часто бере участь у зовнішніх виданнях. Мене просили писати до них при різних нагодах. Тепер працюю, наприклад, над книжкою, що буде підставовим довідником про Українську Католицьку Церкву.

П.: Як виглядає типовий день у Кестонському коледжі?

В.: Починаю від читання пошти, яка може приносити прохання про інформації, наприклад від Міжнародної Амнестії або приватних осіб. Значною частиною моєї праці є слідкування за подіями в Совєтському Союзі, а це означає читання двох совєтсько-українських щоденників, совєтських часописів, присвячених атеїзмові, української преси на Заході, „Смолоскипу", Української Пресової Служби з Риму і Парижу, звітів дослідників із „Радіо Свобода" та телексів від інформаційних агентств, які отримує інформаційна служба Кестонського коледжу. Постійно перевіряю інформації та пишу нові інформаційні замітки для кестонського бюлетеня. Маю низку плянів — постійно доповняю мій список українських релігійних в'язнів, який можна одержати, написавши до мене (Andrew Sorokowski, Keston College, Heathfild Road Keston, Kent BR2 6BA, England). Буває, що працюю над статтями, наприклад маю статтю про релігійну політику за Горбачова у першому числі „Soviet Ukrainian Affairs". Український Комітет Тисячоліття у Великобританії попросив мене зредаґувати збірку статтей про українську християнську культуру. І досить часто просять мене говорити про релігію в СССР.

П.: У листопаді ви були на Віденській конференції безпеки і співробітництва в Европі. Яку працю ви там виконували?

В.: Я розповсюджував інформації про Українську Православну та Католицьку Церкви. Я дав делеґації ЗСА список майже 100 українських релігійних в'язнів і зустрівся також із членами французької, голляндської і британської делеґацій. За останні півроку я промовляв до низки груп — у червні виступав у Платерському коледжі в Оксфорді; у квітні промовляв перед Українським Науковим Товариством у Лондоні; а в травні виступив перед Братством св. Варвари у Відні. У день молитви за в'язнів совісти в СССР, проведений у березні у церкві св. Мартина з Полів у Лондоні, я говорив про Льва Лук'яненка, якого послали назад до табору після того, як відмовився підписати приготовлене зізнання. На грудень запросив мене відділ Союзу Українців Британії у Ноттінгемі говорити про релігію в СССР напередодні Тисячоліття.

П.: Які питання найчастіше чуєте?

В.: Люди хочуть знати про вигляд „гласности". Сигнали здаються дуже суперечливими — з одного боку говориться про демократизацію, збільшення свободи у культурній сфері та випускання в'язнів, з другого ж боку — офіційні заклики до збільшення атеїстичної пропаганди, а Лук'яненко і Скалич далі перебувають у таборі 36-1 у Пермі. Хочу тим вказати на те, що в цьому насправді нема суперечностей, якщо зважите, що остаточною метою „гласности" є наладнання більш плавної дії совєтської машини. „Гласність" не означає свободи думки — вона означає обговорювання таких проблем, якими партія хоче зайнятися для збільшення ефективности системи.

Горбачов хоче перетягнути інтеліґенцію на свій бік і тому дозволив на деякі свободи, навіть на обговорювання нищення українських церков, як культурних пам'яток. Одночасно зменшення опозиції до мінімуму означає заохоту до єдности думання і дії, і саме тому йде далі непослаблено атеїстична пропаґанда. Якщо пригадаєте собі добродійну діяльність, у якій зовсім природно анґажуються релігійні громади, можете зрозуміти, чому вони не дозволені в тому суспільстві: адже ж послуги релігійних груп є викликом для тотальної контролі держави.

П.: Отже ваші передбачення...

В.: Не хочу, щоб мої передбачення звучали надто понуро. Яка б не була мотивація деяких змін у рамках „гласности", вони не можуть допустити до дії інших культурних сил. Тепер дозволено говорити про болячки такі, як стан української мови в школах. Годі перекреслити все те, що вже сказано.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Теодор Терен-Юськів

Виставка українських молодих мистців

У ґалерії ОМУА досить пізновато, бо аж 14-го червня, скульптор Н. Черешньовський таки відкрив виставку наших молодих представників мистецтва. Сама вона в цілому була радше побажаним, цікавим і оригінальним явищем нашого побуту, як якимсь визначнішим мистецьким досягненням. Було заплянованo виставити праці шістьох-сімох молодих мистців, а зібралось 13. Мене поінформовано, що їх могло бути навіть 50. Та залишилось при меншому числі; може кращих чи ближчих. Воно бо дуже відрадно почути, що багато молодих людей студіює мистецтво і береться творити в цій ділянці. Зате на ниві музики такого відруху немає, не зважаючи на це, що українці навіть більше обдаровані музично. Очевидно, що тут першу скрипку грають фінансові перспективи.

Першою, найдодатнішою прикметою цієї виставки була спільна організаційна співпраця молодих у здійсненні наміченої імпрези; другою, що наша громада мала нагоду оглянути і зорієнтуватись у творчості нашої молодої мистецької братії. Тому і фреквенція на виставці була велика. Недоліком виставки був, в першій мірі, брак української програмки; рідномовних, крім англійських, написів при працях мистців (а як були деякі, то фатальні) і національна індеферентність усіх творів. А де ж батьківщина Україна і принаймні будь-яке пов'язання з нею якимсь особистим виявом творчости? Всі ці наші мистці мають покінчені студії у ЗСА чи і в Европі. Вони беруть участь у різних збірних показах, українських чи американських, а деякі мали і свої індивідуальні виставки. Отже всі вони мали б бути в повнім прямуванні „per aspera ad astra".

Ось імена цих, хто виставляв: Стефан Дяк, Андрій Городиський, Гілярій Володимир Зарицький, Степан Кузьма (без посвоячення з відомим нашим старшим мистцем Любомиром Кузьмою), Лариса Лавриненко, Ольга Марищук, Уляна Салевич-Гайдар, Ільона Сочинська, Аня Фаріон, Оксана Цегельська, Юрій Ціґаш, Ореста Шепарович і Христя Шміґель.

С. Дяк показав чорно-білу картину акриліком і п'ять малесеньких, зовсім добрих кольорових світлин поляроїдом. Це дуже скромно. А. Городиський дав ще менше, кілька чорно-білих малих світлин. Треба очікувати від нього чогось цікавішого. Г.В. Зарицький вивісив найбільшу об'ємом картину на виставці, американську фарму ніччю, майже в реалістичному зображенні. Праця привертала до себе увагу не тільки величиною, але і розмахом та зовсім добрим кольоритом. Л. Лавриненко вже давніше переплигнула з модерного стилю на реалістичний, який тут, у її картинах, як би дещо принишк. Може їй мариться імпресіонізм? Дві урбаністичні олії вражають додатньо. О. Марищак, що виставляє уже давненько, показала приємну монотипію та олійно-пастелеві квіти. У. Салевич-Гайдар малює будинки чи міста переконливими пастелевими кольорами. І. Сочинська, яка щойно виставляла свої праці в УІА, дала і сюди кілька своїх картин. Можна ствердити, що в її модерних творах тепер чимраз менше чорно-білого чинника. Вона корисно і принадно збагачує свій кольорит.

Талановита скульпторка А. Фаріон, яку знаємо добре і з попередніх вистав, також американських, була організаційно „punctum movens" цієї виставки. Вона своїми працями завжди подобається. Тут ми побачили її немов випещені торса і профілі в алябастрі чи маpморі, що визначаються деталічним викінченням і психологічним виразом. Сподіваємось від неї і творів повного фігурального засягу. Може виліплені з поліформної глини та підмальовані кольоровим олівцем нутра чи закутини мешкань О. Цегельської чинять спершу враження деякої наївної стильовости. Проте вони так знаменито випрацьовані, що приманювали всіх до себе. Вона заміряє у дальшому творити в цей спосіб і краєвиди. Цілу скриню найрізноманітніших праць привіз сюди Ю. Ціґаш. Чого там у нього не було! І олійні пейзажі з рідкісними в нас натяками на секс і малювання на дзеркалі і зовсім химерні коляжі і „Зелені мрії" і якийсь там „Сміх". Усе це без уваги на вкладену працю — експериментальне, все це замало переконливе. Однак можна вважати, що коли б він справді поважно і вдумливо — а це вже час — підійшов до справи творчости, то від нього годилося б очікувати навіть великих речей. О. Шепарович, що торік мала свою виставку великих барвистих картин в УІА, виставила тільки дві праці. Цікава скульптурно-коляжова голова, яку авторка назвала сатирично „Автопортретом". Хоча Х. Шміґель студіювала малярство і скульптуру, вона рішила іти скульптурним шляхом. Нещодавно мала вона свою індивідуальну виставку в цій же ґалерії. Тепер показала дві речі — „Пекельну побудову" і „Пенельопу". Перший твір, без будь-якого демонізму, гарно зліплена споруда з сірих цвяшків у формі нагробника, другий — зовсім приємна цяцька, сполука двох коробочок построєних із позолочених і посріблених пластинок. Є сумнів, чи заголовки тут властиві.

Наприкінці, вже позаазбучно треба взяти Степана Кузьму, бо він, без сумніву, був справжнім козирем і світилом виставки. Цей молодий чоловік має дійсно талант. Він скромний, симпатичний, в нас досі абсолютно невідомий. Досить прикро, що його, теж об'є-

(Закінчення на стор. 3)

Едвард Жарський

ПАМ'ЯТІ ПІОНЕРІВ

II.

До новозорганізованої вишкільної групи втягує шкільну молодь, якій присвячує й без того надобов'язкові години навчання руханки (до того часу навчання руханки було надобов'язковим предметом, згодом він причинився до того, що руханка стала обов'язковим предметом). Він виховує теж і перших жінок — руховичок і спортсменок, які переборюють нехіть до спорту серед українських жінок та промощують шлях для теперішньої рівноправности (К. Суховерська, Д. Навроцька й ін.)

Популяризація й пропаґанда фізичної культури серед нашого громадянства — не менш важлива ділянка його праці. Треба собі усвідомити, що тодішня преса не дуже радо присвячувала свої сторінки справам тіловиховання. щоб не бути залежним від настрою редакторів, Боберський видає перший у нас руханково-спортивний журнал „Вісті з Запоріжа", друкує пропаґандивні летючки, картки тощо. Він об'їздить Галичину з рефератами про значення фізичної культури і спорту для нашого народу, молоді, жіноцтва. Публічними виступами змушує наше громадянство глибше глянути в суть цієї справи й її ваги для самостійницьких змагань. Тарасовий заклик: „Борітеся — поборете!" скріплює кличами: „Не плачем, а мечем!", „Де сила — там воля витає!" і т. п. Вибраний головою „Сокола" (1908-1914) виводить українських соколів на ширші води.

У 1912 році чота „Сокола-Батька" під проводом І. Боберського, Л. Цегельського, М. Волошина виступає у Празі на Всеслов'янському здвизі, що мало не тільки пропаґандивне, але й політичне значення: нав'язались зв'язки з чеськими політичними діячами, які мали подібні самостійницькі змагання, як і українці. Величавий здвиг у Празі був м. ін. спонукою для влаштування всенародного здвигу у Львові. Коли львівські польські спортові проводи не хотіли дати на сокільський здвиг площі, Боберський влаштував його на хвилево піднаймленому фільваркові й зараз після виступу повів перед львов'янами завдання купити площу під „Український город". Після довгих трудів і жертвенних дарів майже всієї громади, в тому й немалих дарів американської України, щастить йому закупити при вул. Стрийській понад 14-акрову площу, яка стала твердинею для української молоді в часах польської окупації, наставленої на її винародовлення. Самостійницькі ідеї, що нуртували в сокільській праці, козацька, військова настанова вправ приєднує „Соколові" багато членів, кількість яких перед Першою світовою війною перевищує 33,000 (сокільських гнізд було 974).

На конто І. Боберського треба записати й пропаґанду різних видів спорту. Із групою кількох руховиків-лещатарів зимою відбуває лещатарських рейд навколо Львова. Пропаґує сітківку-теніс, народні ігри, але головну увагу звертає на копаний м'яч (футбол, сакер), який припав молоді більше до смаку, як грека чи латина.

За його спонукою гімназійна молодь згуртовується в 1904 році в окремий Український спортовий кружок академічної гімназії у Львові. Щоб піднести рівень гри УСК І. Боберський на свій кошт спроваджує з Праги фахового тренера Лямоза, активного грача одного з празьких клюбів, що на той час було своєрідною сенсацією Львова. За прикладом львівської гімназії йдуть і учні інших гімназій Західньої України — в Перемишлі, Тернополі, Станиславові чи Стрию.

Ініціятиві одиниці треба завдячувати, що поруч сокільської організації постає подібного профілю руханково-пожежне т-во „Січ", що в короткому часі охоплює широкі маси. Її перше гніздо заснував у 1900 році у Заваллі (повіт Снятин у теперішній Івано-Франківській обл.) д-р Кирило Трильовський (1864-1941), адвокат у Коломиї, посол до австрійського парляменту (1907-1918) а також і до галицького сойму. Згодом постають „Січі" в Коломийщині, Городенківщині, а далі й в інших частинах Галичини й Буковини (першу „Січ" засновано у Кіцмані). Розширення січового руху по селах Галичини й Буковини насторожив поляків. Надуживаючи своєю властю, австрійсько-польська адміністрація з намісником А. Потоцьким на чолі намагалася заборонити січовий рух. Відбулася навіть проти Трильовського тижнева судова розправа у Львові (1905р.) за уявну державну „зраду" з присудом кілька тижнів тюрми. Присуд скасував апеляційний суд у Відні. Ці присікування не пошкодили ростові Т-ва: у1913 році було понад 900 гнізд у краю з понад 50,000 членів.

Завершенням праці тих усіх товариств був імпозантний Шевченківський всенародний здвиг у Львові 1914 року, в якому взяло участь понад 12,000 соколів, січовиків, спортсменів, пластунів, стрілецтва — жінок і чоловіків — з четою кінотників на чолі. Вони перемаршували зорганізованими рядами вулицями Львова на „Український Город", де відбувалися масові рухові виступи й спортові змагання. Спонтанний вибух захоплення огорнув глядачів, коли з крісами у руках вибігла стрілецька чота й розсипалася у розстрільну по цілій площі. Кілька тижнів пізніше коли вибухла Перша світова війна, були готові розкинутись розстрільною проти московської навали.

Виросло нове, національно свідоме покоління, що пішло слідами княжих дружинників та козацьких полків і „не посоромило русько-української землі". В невідрадних умовах серед ворожого для українського народу оточення виховалось покоління спортсменів, свідомих своїх завдань і обов'язків супроти свого народу і Батьківщини. І в тому немала заслуга цих наших перших піонерів, що українській спортивній молоді ставили ідеалом кришталевий характер, повне любови для рідного краю серце, здорову душу в здоровому тілі.

Добрий приклад до наслідування

Заходами сестрицтва св. Анни при катедрі св. Володимира в Пармі, Огайо, відбулася успішна імпреза у неділю, 17-го травня 1987 року, з якої увесь прибуток передано на фонд будови пам'ятника святій княгині Ользі в Бавнд Бруку, Ню Джерзі, на відзначення 1000-ліття Хрищення Руси-України.

Ранком о годині 8:30 відправив протопресвітер о. Степан Танкевич Службу Божу англійською мовою із співом хору під керівництвом Стефанії Стефанюк.

О годині 10-ій ранку була торжественна Літургія українською мовою, яку служив о. Іван Наконечний у асисті о. Михайла Михайлюка. Хором керував Олег Махай. Після Служби Божої три сотні парафіян і гостей взяли участь у приготовленому Сестрицтвом святочному обіді. Програмою керувала паніматка Анна Танкевич. Урочисту церемонію відкрив о. Степан Танкевич молитвою-співом „Христос Воскрес", яку співали всі присутні, і благословенням страв.

Слово про св. Ольгу виголосила Марія Адамович українською мовою, розповідаючи про життя і діяльність княгині Ольги, про її подорож до Царгороду і прийняття християнства, про її керівництво Руссю-Україною, в чому вона виявила велику мудрість і державний хист.

Англійською мовою говорила коротко Емілія Кость, голова Сестрицтва, спиняючись також на житті Княгині Ольги. Промовляли ще настоятель церкви о. Іван Наконечний і голова парафіяльного уряду Василь Котелевець.

У мистецькій програмі виступали учні школи бандуристів при катедрі св. Володимира і жіночий ансамбль „Червона калина".

На закінчення о. Юрій Сірко, настоятель православної церкви св. Тройці в Норс Роялтон, закрив святочний обід молитвою.

Цим успішним обідом було зібрано 2,100 долярів на побудову пам'ятника св. Княгині Ользі в Бавнд Бруку, в осередку Української Православної Церкви в ЗСА, в славне тисячоліття Хрищення Руси-України.

Пам'ятник уже поставлений і буде посвячений в неділю, 16-го серпня 1987 року, при великому-великому здвизі народу.

Марія Адамович

У пам'ять незабутнього директора

Час скоро минає, а з ним і різні життєві події як радісні, так і сумні. Деякі переходять у забуття, а інші залишаються для багатьох незатертим споминoм на все життя. До таких належить спомин про незабутнього директора Якова Берестянського, який по довгій і тяжкій недузі відійшов у вічність, залишаючи в глибокому смутку своїх дітей і внуків, ближчу і дальшу родину, та приятелів.

Світлої пам'яті Яків Берестянський, син золотого Поділля, теребовельської землі, села Слобідки Струсівської, вже в батьківській хаті навчився любити Бога, рідну Церкву, свою батьківщину і свій нарід, щоб у змаганнях здобути волю Батьківщині і не жалувати для цього свого життя.

Тим ідеалам, тій славній тисячолітній спадщині українського народу св. п. Яків був вірний до кінця свого трудолюбивого життя. Св. п. Я. Берестянський закінчив народну школу в Телебовлі, учительський семінар — у Тернополі, а військову академію — в Кракові. Спочатку вчителював він у селі Брикулі, близько Зарваниці, чудотворного місця Пречистої Діви Марії, а опісля — в Пониковцях біля Бродів.

В час воєнного лихоліття доля розлучила його з родиною, бо за підтримку визвольних змагань він перебув два роки в німецькій тюрмі. Після ув'язнення, по довгих терпіннях і мандрівках — остаточно — він злучився зі своєю улюбленою родиною, й осів у Чикаґо, де відразу включився у громадську працю, став членом Товариства Учительська Громада, учителював у школі українознавства, опісля був директором цієї чи не найбільшої в діяспорі школи, працював жертвенно в Українському Національному Музеї, а також був довголітнім секретарем Українського Народного Союзу — 423-го Відділу.

У вільному часі від громадських обов'язків св. п. Яків Берестянський присвячував час читанню книжок, преси, бо без тієї приємности — рідного друкованого слова — він не міг жити.

Оцінюючи велику вартість науки, б. п. Яків Берестянський був меценатом україністики в Гарвардському університеті, як також щедро жертвував на різні українські установи, в тому — й на Український Національний Музей в Чикаґо.

Пам'ять про незабутнього Покійного довго житиме серед української громади, а його жертвенна праця є вписана в анналах музейного архіву.

Ю. Н.

МІНІСТЕРСТВО ВИЩОЇ освіти Азербайджанської ССР повідомило про можливе закриття інституту економіки в Баку. Урядова комісія, яка відвідала інститут, прийшла до висновку, що більшість студентів були прийняті в цей інститут за хабарі. 60-ом студентам запропонували вирішити математичні задачі з програми шкільного курсу. Лише четверо відповіли на ці питання. Один зі студентів не міг відповісти на запитання скільки буде 1/2 плюс 1/2.

СОВЄТСЬКИЙ ЖУРНАЛ „Огоньок" повідомив, що за останні п'ять років у Совєтському Союзі загинуло біля тисячі осіб у результаті вибухів кінескопів кольорових телевізорів. З цієї ж причини виникло біля 18,000 пожеж. „Як могло статися, — запитує журнал, — що одне з найбільших досягнень, зроблених людством, стало для людини кровожерним вогором?"

Цьогорічні абсольвенти Школи Українознавства в Чикаґо

На табльо вгорі — учительський склад і абсольвенти Школи Українознавства Т-во „Рідна Школа" в Чикаґо. Школа має 290 учнів і є найбільшою школою українознавства в ЗСА.

За паштунками...

(Закінчення зі ст. 2)

ця жінок, яка за кілька років із здорової жінки робить інваліда. Багато родів промисловости існує тільки завдяки праці жінок. Це причина, чому влада дозволила аборти. В СССР кожного року роблять 7.5 млн абортів. Російська родина в СССР по кількості розводів вийшла на перше місце у світі. Одне з трьох подруж в СССР кінчається розводом. 1950 року в СССР було 0.4 розводів на тисячу населення, а 1960 — 1.3, 1970 — 2.6. Влада більшість розводів не реєструє. У Москві до 30 відсотків фактичних розводів влада не реєструє, а розведені здебільшого вдруге не одружуються.

Кількість розводів у Москві у 2.5 раза більша, як в інших містах Союзу. З розвитком урбанізації росте кількість розводів і зменшується розмір родини. У міґрантів родина в порівнянні з місцевим населенням менша у 3-4 рази.

Історія нас „потішає", що опанування мови окупанта ще не означає асиміляцію. Як приклад покликається на жидів. Вказується на те, що радикальний націоналізм помітний серед тих, хто цілком опанував мову окупанта. Також ніби є інші бар'єри, які ділять народи — історичні традиції, характер подруж. Є погляд, що навіть цілковите забуття рідної мови ще не означає асиміляції.

Причиною невдачі інтеграції прийнято вважати характер подруж та національну ідентифікацію дітей мішаних подруж. Кількість мішаних подруж в СССР 1959 року складала 0.2 відсотка, 1970 року 14 відсотків. З росіянами зливаються на території РФСР українці і білоруси. Несловʼянські і неправославні в минулому народи не виявляють нахилу до інтеграції. В балтійських країнах діти від мішаних подруж діляться на 50 відсотків. Мусулманські родини мають повний імунітет проти інтеграції. В Туркменії 90 відсотків дітей від мішаних подруж записані туркменами. Згідно з Кораном, мішані подружжя дозволені тільки мужчинам.

В Західньому Сибірі живе 346 тисяч українців. Вони без спротиву інтеґруються з росіянами. В 1970-1973 роках кількість мішаних подруж серед українців становила 82.2 відсотка (!). Звичайно родичі дітей від мішаних подруж записують дітей росіянами. Переписатися в українці пізніше практично неможливо.

Індекс ендогамії себто однакових національно подруж в УССР є 34 відсотки, у киргизів — 94.4, серед грузинів 80.2 відсотка. Це показники етнічної свідомости. Також армія не була інтеґрована в національному відношенні.

1979 року в ЦК КПСС було 82 відсотки словʼян. У Політбюрі на 16 членів — 2 несловʼяни. З 1940 по 1976 роки серед генералів було 60 відсотків росіян, українців 20, білорусів 4 відсотки. Серед генералів депутатів Верховної Ради СССР 95 відсотків словʼян, 80 відсотків росіян і 15 відсотків українців.

Помітний відхід від політики „радянського народу" у звʼязку з невдачею інтеграції. У пропаганді перестали говорити про злиття націй, говориться про зближення. Очевидно, що до совєтської статистики треба відноситись обережно, але іншої не маємо.

З'їзд „ватрівців" на „Верховині"

В днях 27-го і 28-го червня 1987 року члени хору „Ватра" відбули свій з'їзд-зустріч з нагоди 40-ліття його заснування. І знову понеслася горами й лугами українська незабутня пісня, далеко від батьківщини, почерез схили гір Альп в Австрії 1946 року на верхів'я „Верховини" в Ґлен Спей, у ЗСА, 1987 року. Про ті колишні часи у листі-привіті згадав мґр Володимир Білинський з Арґентини, тоді голова хору, ось як: „Горстка 'дон кіхотів' запалила ватру української пісні, і я тішуся, що вона, восени своєї життєвої мандрівки, ще живе і жевріє".

Дійсно, хор „Ватра" в таборових обставинах створив міцну вокально-хорову одиницю — моноліт, а було це в великій мірі заслугою талановитого диригента проф. Лева Туркевича, вже покійного, і завдяки голосовим вальорам солістів і співаків, дуже вмілій та ефектовній управі хору і здисциплінованості, гармонії, зрозумінню справи та товариськості цілого ансамблю, що у висліді дало успіхи і викликало найкращі враження й коментарі не тільки на своїх, але й на чужинецьких форумах.

„Ватра" концертувала з великим успіхом по більших містах Швайцарії, Німеччини, Австрії, а пізніше — в ЗСА і Канаді. Про успіхи говориться в численних рецензіях, писаних професійними силами в музичному світі.

'Ось слова відомого музиколога й критика д-ра Василя Витвицького: „Хор 'Ватра' в роках 1946-1949 віддав нам неоціненні заслуги і то не тільки на мистецькій арені, але ще більше в суспільно-політичній ділянці. Бо впродовж нашої історії ледве чи яка інша мистецька одиниця, серед таких прикрих і неприятливих обставин, на чужому терені, здобула собі, а тим самим і також нам — українській спільноті, стільки успіхів, признань, симпатій, а то й захоплень серед чужинців, як 'Ватра' ".

На „Верховину" „злітались орли" з багатьох місцевостей ЗСА і Канади, вже почавши від п'ятниці вечора, 26-го червня. Офіційна частина почалася в суботу 27-го червня бенкетом, в якому взяли участь два десятки „ватрівців" з дружинами, гості та симпатики. Святочну трапезу відкрив маестро Орест Евген Садовський, який в хорі „Ватра" сповнював функції диригента хору у відсутності проф. Туркевича. Привітавши пароха „Верховини" о. Юліяна Осадцу, він висловив радість з приводу відносно немалого числа присутніх „ватрівців", побажав успіхів, передаючи функції ведення зустрічі д-рові Володимирові Боднарові.

Тостмайстер д-р В. Боднар, подавши програму вечора, прочитав листу прізвищ 27-ми померлих „ватрівців"; присутні вшанували їх пам'ять повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою.

З магнетофонної стрічки понісся спів молитви „Отче наш" у виконанні хору „Дніпро" з Парми-Клівленду, під дириґентурою Е. О. Садовського, його композиції, після чого отець парох Юліян Осадца поблагословив трапезу молитвою. Тостмайстер і Евген Садовський зачитували листи-привіти від визначних і заслужених „ватрівців", між іншими від мґра В. Білинського, вже згаданого, з Арґентини; від мґра Олександра Куціля з Австралії, і мґра В. Барана з Дітройту. Привіти всі були змістовні і сердечні, тож треба сподіватися, що вони появляться в книзі про хор „Ватру", публікацію якої плянується. Зворушливим був лист-привіт доньки св. п. проф. Туркевича мґр Тасі Туркевич-Кузьми, яка в цьому часі брала участь у міжнародній конференції математиків в Парижі. До речі на з'їзді був син св. п. проф. Туркевича, Роман Туркевич з дружиною якого я знав ще малим хлопчиною. „Ватрівці" запримітили, що обоє молоді Туркевичі добре співають.

Наспіли привіти від хорів „Бурлака" з Торонто, на руки соліста-співака Антона Дербіша, від „Трембіти" з Дітройту, з підписом голови хору Володимира Кучера, та від Капелі Бандуристів, прочитаний д-ром Мироном Гнатюком, співаком Капелі і членом її управи, з підписом кобзаря Петра Гончаренка.

Щоб розвеселити присутніх, маестро Садовський, д-р Боднар і мґр Стеців сказали кілька жартів. Забирали слово теж інж. Любомир Калинич та Омелян Татунчак, колись соліст хору „Ватра", тепер — „Прометея" з Філядельфії, і також успішний і динамічний будівельний підприємець.

Милою несподіванкою був гостинний виступ відомого бандуриста — співака і гумориста проф. Романа Левицького, який проспівав кілька пісень при акомпаньяменті бандури. Тостмайстер д-р Боднар відмітив, що львину частину організації з'їзду зробив Орест Е. Садовський і за це йому аплодували в поляці всі присутні.

Програма з'їзду проходила в дуже сердечному і приємному настрої і її перебіг фільмував І. Свистун з Едмонтону. При кінці отець парох Юліян Осадца коротко сказав про значення співу в житті людини й народу і молитвою закінчив цей незабутній вечір.

Цього самого вечора деякі з нас мали нагоду бути в гостинному домі панства Татунчаків і запізнати їх гарну доню Віру та зятя інж. Андрія Андрейчика, який займає високу позицію в країні і є в резерві полковником американської армії. У розмові зі сеньйором хору „Ватра" Василем Надрагою, який працює в Конґресовій бібліотеці у Вашинґтоні, я довідався, що його внук теж активний старшина американської армії, і він літає найбільш модерним суперсонічним джетом (80 мільйонів коштує один літак).

Після бенкету і по прийнятті в домі панства Татунчаків на „Верховині" лилась українська пісня при звуках гітари аж до ранку. Відчувалося, що віддаль часу зникла, і ми ще молоді, а серця наші наповнені ностальгією та любовою до нашого народу. Туга за своїм рідним домінувала.

На другий день, в неділю, мимо недоспаної ночі, всі „ватрівці" з родинами з'явилися точно в затишній гірській церковці, де отець Юліян відслужив Службу Божу та панахиду за померлих „ватрівців". В своєму слові згадав отець також і про хор „Ватру" і її 40-літній ювілей. Співав хор членів колишньої „Ватри" під дириґентурою О. Е. Садовського. Ми мали тільки одну пробу в суботу, але співали добре. Сольові партії заспівували А. Дербіш, д-р Мирон Гнатюк, О. Татунчак та І. Пришляк, він же читав „Апостола" а Татунчак — „Вірую". Під церквою зробили зібрані знімки. Маестро, Михайло Добош, дириґент і ентузіяст хорового мистецтва, слухаючи нашої проби, сказав, що голоси звучали, „як в молодих"... В декого насправді голоси посилились, набравши кращого забарвлення й інтерпретації. Одним словом, М. Добош був захоплений і навіть запропонував поїздку „ватрівців" у такому складі до Риму з нагоди святкувань 1000-ліття в році 1988-му. І це не в жарт.

Закінчено цю виїмково-успішну зустріч в неділю спільним обідом. Перед остаточним, закриттям зустрічі забирали слово Омелян Татунчак та Орест Е. Садовський, висловлюючи радість зі зустрічі. Всім присутнім і соленізантові І. Пришлякові, з нагоди уродин, відспівано „Многолітствіє", і тосмайстер закінчив зустріч спільною молитвою та веселим вимовним висловом: „Не хворійте і не вмирайте, але скоро вже на нову зустріч приїжджайте".

В конклюзії зустрічі зачитано резолюції, однозгідно прийняті усіма: 1) продовжувати традиції „Ватри", їх плекати і передавати другим; 2) вибрати комісію з восьмидесяти членів „Ватри" (географічно зріжничковану), цебто замешкалих на теренах ЗСА, Канади, Південної Америки, Европи і Австралії для простудіювання можливостей видати книжку про хор „Ватру" з документацією, фактами і споминами; якщо зайде потреба, то можна кооптувати більше членів до редакційної комісії; всі „ватрівці" повинні співпрацювати з комісією, надсилати статті, цікаві матеріяли, епізоди, знімки тощо; 3) підготовити наступну зустріч за один-два роки; узгіднити місце і час; 4) повідомити широкий загал українства про відбуту зустріч; 5) вдержувати контакти і дружні відносини серед „ватрівців".

Д-р Володимир Боднар

Виставки...

(Закінчення зі ст. 2)

миста, модерна картина „Синє і золоте" не зуміла випромінювати наміченого враження на загал глядачів. А це через монотонію кольориту ультрамариною із ґльобусом на хмарному просторі і тонесенькою жовтою смужкою. Дехто добачував ще на картині і величезне рам'я та руку, що підтримувала той ґльобус. Усе таки в нього єдиного елемент синьо-жовтого відзвуку був начебто вказівкою на його українство. Він повинен був виставити ще одну-дві праці для вияву і підтримки свого обдарування.

Він же засипав Америку своїми працями-ілюстраціями в різних журналах і часописах. Бо зміст течки, що його він, на жаль, не показав глядачам, потверджував його талановитість творами молодої творчости. Його ілюстрації, крім „Ню Йорк Таймсу" були приміщені в журналах „Таймс", в дитячому „Спорт Пейджес" (Гарпер і Ров), „Саккер Ворлд Промошон" „Бекпавер Маґазін", „Вотерлайн Паблікейшен" — Бостон, змалювання Олімпійських зимових ігрищ 1984 року в Юґославії та літніх у Льос-Анджелес для Ей-Бі-Сі. Його репрезентують дві американські агенції „Спектрум" і „Кастілліон" у Ню Йорку. Найцікавіше в цій історії це те, що американці, як всі знаємо, вибирають для спорту найспосібніших мистців. А постатями спортовців Кузьми в русі чи бігу, киненими знаменитими, енерґійними мазками, не можна налюбуватися удосталь.

З наших малярів ніхто ще не діпняв цього ні тепер ні давніше. Сподіваємось, що С. Кузьма, як і інші мистці з молодої ґвардії, здобудуть якнайкращі успіхи.

З ВАШІНҐТОНУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що Департамент справедливости в четвер, 16-го липня ц.р., започаткував процес видворення проти Альберта Енсіна на базі оскарження, що він виконував службу вартового в концентраційному таборі Авшвіці, під час Другої світової війни. Відділ ОСІ оскаржив Енсіна Альберта, з походження латвійця, за те, що він служив вартовим у Авшвіці-Біркенав від грудня 1941 до липня 1943 року і брав там участь у винищуванні жидів та інших цивільних людей. Ельберт Енсін приїхав до ЗСА у 1957 році, але ніколи не став громадянином цієї країни.

Канонічна візитація Митрополита Стефана в Ню Бранзвику

Учениці парафіяльної школи Рената Бокало, Адріяна Хромовська і Таля Ратич вітають Владику Митрополита Стефана Сулика квітами.

Неділя, 3-го травня ц. р. стала незабутнім днем парафії Різдва Пресвятої Богородиці в Ню Бранзвику, Н. Дж. Це був день духовної обнови та радісного підйому всіх парафіян з нагоди канонічної візитації Владики Митрополита Стефана Сулика.

В процесійному поході, який простягався від приходства до церкви, взяли участь діти парафіяльної школи, пластуни в одностроях, членкині обох сестрицтв та велике число вірних, які заповнили вщерть церкву.

При вході церкви вітали Владику Митрополита Стефана голова церковного комітету Мирон Гатала хлібом і сіллю та учениці парафіяльної школи Рената Бокало, Адріяна Хромовська і Таля Ратич китицею квітів.

Архиєрейську Святу Літургію служив Митрополит у співслуженні о. Павла Лабінського, місцевого душпастиря. В часі Святої Літургії співали всі вірні під керівництвом інж. Д. Ґечі.

У вітальному слові отець-парох Павло Лабінський підкреслив жертвенність та відданість Глави Української Католицької Церкви в З'єднаних Стейтах Америки, який з посвятою працює для розвитку, росту і добра нашого релігійного і національного життя серед повірених йому вірних.

Високопреосвященний Владика Стефан виголосив глибоку проповідь, у якій зосередився над актом підчинення українського народу опіці Матері Божої князем Ярославом Мудрим і над Марійським Роком, який якраз святкуємо цього року. В дальшому ході проповіді Митрополит заохочував вірних до молитов, особливо тепер, коли українську Церкву на рідних землях безпощадно переслідують.

Вірні численно приступили до святого Причастя. Святу Літургію закінчено співом „Многоліття" для Ієрархії і парафіян.

Після Богослужби всі вірні мали нагоду особисто зустріти Високопреосвященного Митрополита в церковній залі при каві і солодкім, яке приготовили членкині Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці. Присутність нашого Митрополита створила радісний настрій та кріпила на дусі наших парафіян, які ще довго після відходу улюбленого Ієрарха розмовляли, обмінювались думками про канонічну візинтацію.

При вході церкви виднів відповідний напис у мистецькому виконанні Олександри Ощудляк.

Н. Н.

Торонто протестує із нагоди 40-річчя переселення лемків

(ХД) На тему примусового переселення лемків поляками щоденник „Торонто Стар", 25-го травня ц. р., помістив репортаж Келлі Тафгілл. Одного соняшного ранку в 1947 році 11-річна Марія Юрчишак, прокинувшись зі сну, побачила, що господарство їхньої родини оточене польськими вояками. Три години пізніше родина Марії покинула назавжди невеличке, століттями батьківське українське село, забравши на однокінний візок тільки найбільш необхідні речі.

Тепер Марія, уже 25-річна, приєдналася до поважного протесту в Квінс Парку з нагоди примусового виселення після Другої світової війни польським урядом її родини та коло 400 тисяч земляків-українців.

„Сьогодні відправляється Богослуження в пам'ять тих, які померли під час переселення — сказала англо-українська перекладачка, Віра Мороз, яка проживає в Торонто. — Ми хотіли б, щоб канадське громадянство знало про цю подію і щоб зробило натиск на польський уряд".

Коло 300 осіб зібралося біля будинку леґіслятури. Вони спільно молилися й співали, щоб їхнім родинам дозволено повернутися на рідну землю, яку вони досі вважають своєю батьківщиною, а саме — на Лемківщину у Польщі.

Не можна було сконтактуватися з представниками польської амбасади, щоб її речник подав коментар у справі демонстрації.

Згідно з твердженням Віри Мороз, польська комуністична влада вирішила стерти з лиця землі самобутню культуру Лемківщини, яка простором рівняється Бельгії. Польський уряд вважав, що цей терен є осідком українського націоналізму. Майже 400 тисяч людей були примушені переселитися зі своїх осель на відстань 400 км (240 миль) і задовольнитися меншими й біднішими господарствами. Тих, хто залишився, перестріляли або спалили; десятки сіл зрівняли з землею.

Віра Мороз порівняла становище українців у Польщі зі становищем канадських японців під час Другої Світової війни, коли то багатьох із них, хоч народжених у Канаді, позбавлено громадянських прав під час воєнних дій тільки за те, що вони були японського походження.

Адам Стець, лемківський українець, який еміґрував із Польщі до Канади в 1983 році, сказав, що ця демонстрація — це тільки один крок у затяжній боротьбі здобути право для його родини повернутися до рідного дому: „Мусимо прихилити собі увагу зовнішнього світу — сказав А. Стець, який є головою Українсько-канадського Лемківського Об'єднання.

В. Мороз сказав, що деяким українцям дозволено повернутися до своїх споконвічних осель, але мало хто міг з цього дозволу скористати через брак фінансових засобів, яких годі було придбати на убогих господарствах, що їх призначено виселенцям у 1947 році.

Українці по всьому світі домагаються відшкодування для жертв переселення, як теж дозволу повернутися до своїх гірських околиць на Лемківщині, що тепер є у південній Польщі.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — „Доверс Страйкерс" СК 2:0

Цими змаганнями, що відбулися в п'ятницю вечором, 10-го липня ц.р., І-ша дружина УСВТ „Ч. Січ" розпочала серію змагань літнього турніру, що його спонзорує відома західньо-німецька фірма ДАБ. Як і в минулих роках, у цьому турнірі бере участь 8 чільних дружин кількох футбольних ліґ Ню Джерзі — Ню Йорку. На початку ігри проходять круговою системою в двох рівнорядних під групах, після закінчення яких відбудуться півфінальні й остаточно фінальні змагання за чашу чемпіона та найбільшу фінансову нагороду ДАБ.

У підгрупі, що в ній виступає „Ч. Січ", змагаються: Берґен „Кікерс" і Юніон „Ленцерс" (обидва клюби з І-ої дивізії Космополітальної ліґи Ню Йорку — Ню Джерзі), а також вже згаданий „Доверс Страйкерс" (І-ша дивізія Ґарден Стейт ліґи), з якими наші футболісти виграли 2:0.

У звітовій зустрічі „Ч. Січ" - віцечемпіон І-ої дивізії Ґарден Стейт ліґи, затримала свою репутацію грізного конкурента, з яким індивідуально, технічно заавансовані футболісти з Південної Америки, що виступають у складі „Доверс Страйкерс", не змогли дорівняти технічним загранням, швидкості й завзятості „Ч. Січі". Вже до перерви „Січовики" вели 1:0, що його здобув у 21-ій хвилині капітан дружини Андрій Бакун. Після перерви наші футболісти продовжували домінувати, створили кілька чергових критичних моментів під воротами суперників, з яких в 52-ій хвилині Сарджент устійнив вислід зустрічі 2:0.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ромійо, Торій, Куцина, Брієнза, Джонсон, А. Бакун, Фонґ, Каміка, Чижович, Сарджент, Д. Бакун. Провідник Володимир Бакун.

Кінцевий офіційний показник табелі ігор І-ої дивізії Ґарден Стейт ліґи Ню Джерзі — 1987

	Точки	Ґолі
Карні Скатс СК	32:8	57:20
УСВТ „Ч. Січ"	32:8	56:20
Польський З.П.А.	28:12	52:21
Джермен А. „Кікерс"	28:12	45:20
Н. Дж. „Амерікенс"	25:15	43:23
М.Е.С.К. „Роверс"	23:17	37:20
Говел „Кікерс"	20:20	30:25
Бриджвотер СК	13:27	28:48
Доверс „Страйкерс"	12:28	21:36
Принстон СК	5:35	26:62
„Істанбул" СК	2:38	18:118

Підготова до нового сезону

Провід футбольної ланки вже розпочав підготову до чергового 1987-88 сезону. В поодиноких дружинах „Ч. Січі" є потреба заповнити місця змагунів, що з різних причин відійшли зі складу. Провід футбольної ланки оцим запрошує футболістів українського походження, без різниці — новоприбулих чи вихованих в ЗСА, особливо тих, що досі виступають в чужих клюбах, які проживають в Ню Джерзі, включитися до активних дружин УСВТ „Ч. Січ".

Зголошення можна висилати поштою на адресу: UAEA „Chornomorska Sitch" 680 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

Просимо зазначити свою вікову групу та подати адресу й число телефону.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

С. Бубка встановив новий світовий рекорд

Взявши участь у змаганнях з серії Ґрен-прі меморіялі Е. Рошицького, що відбулися в Празі, Чехо-Словаччина, наприкінці червня ц.р., славний український легкоатлет з Донецька Сергій Бубка встановив новий світовий рекорд, осягнувши в скоку з жердиною у височінь 6.03 метра. Таким чином, С. Бубка залишається покищо єдиним змагуном у цій ділянці у світі, що опанував шестиметровий рубіж.

В. Москаленко — шаховий чемпіон України

У другій половині червня ц.р. в Миколаєві закінчився шаховий турнір за чемпіонат України, в якому золоту нагороду чемпіона здобув Віктор Москаленко з Одеси. Згідно з вислідами турніру дальші місця зайняли: В. Карпман, О. Шнайдер, І. Вайнерман, В. Невєров, О. Гузман, Д. Беркович, Л. Каплун, М. Легкий, Л. Гофштайн, В. Гуревич, Ф. Левін, О. Калінін, В. Бутурин, І. Фойґель, С. Куцин.

Збірна України — чемпіон СССР з плавання

16-21-го червня ц.р. в басейні інституту фізичної культури в Дніпропетровську відбулися плавацькі першості СССР, в яких взяло участь 297 плаваків. Найкращим змагуном збірної України вийшов Вадим Ярощук, віцечемпіон світу, багатократний першун України і СССР. У звітовому чемпіонаті Ярощук єдиний серед учасників переміг на всіх запливах 50 і 200 метрів метеликом, 200 та 400 метрів змінним стилем. Причому Ярощук у трьох запливах осягнув висліди майстра спорту міжнародної кляси, за що йому вручили золоті медалі чемпіона, замість жетонів, які вручали іншим переможцям змагань.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

САДІВНИК ВАСИЛЬ, член УНС Відд. 170-го Т-ва „Українська Січ" у Джерзі Сіті, Н.Дж., помер 18-го червня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 1911 року в селі Плотичі Великі, Україна. Членом УНС став другий раз 1969 року. Залишив у смутку дружину Володимиру і доньку Надію з родиною. Похорон відбувся 22-го червня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Білик, секр.

ІВАН БАЮС, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Онт., помер 29-го червня 1987 року на 49-му році життя. Народився 1938 року на Лемківщині, Зах. Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Олену, сина Андрія, дочку Мирославу, батька і матір; братів Ярослава і Володимра та дальшу родину в Польщі. Похорон відбувся 3-го липня 1987 року на цвинтарі Св. Гробу в Бирлінґтоні, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Данило Д. Пищ, секр.

ЛІДІЯ ШИМАНСЬКА, член УНС Відд. 423-го ім. Евгена Коновальця в Чикаго, Ілл., померла 26-го квітня 1987 року на 41-му році життя. Нар. 1945 року в Німеччині. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа Юрія Любомира. Похорон відбувся 30-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Назаревич, секр.

МИХАЙЛО ІВАН ХІМ'ЯК, член УНС Відд. 290-го ім. Неп. Зач. Пречистої Діви Марії в Балтиморі, Мд., помер 31-го травня 1987 року на 42-му році життя. Нар. 27-го серпня 1945 року в Бантиморі, Мд. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Джанет, синів Кристофера і Чеда, маму Марію, сестру Джудіт з родиною і дальшу родину та приятелів в Балтиморі. Похорон відбувся 4-го червня 1987 року на цвинтарі Вестловн Гарденс оф Меморі у Форсит Кавнті, Н.К.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Хома, секр.

СОФІЯ МУЗИКА, член УНС Відд. 238-го ім. Евгена Коновальця в Бостоні, Масс., померла 15-го червня 1987 року на 91-му році життя. Нар. 19-го жовтня 1894 року в Україні. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку дочку Марію Прухніскі і сина Фридрика, 4-ох внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 18-го червня 1987 року на цвинтарі Мт. Говп у Форест Гиллс, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Ремік, секр.

МАРІЯ ДРАҐАНЧУК, член УНС Відд. 213-го ім. Арх. Михаїла в Джерзі Сіті, Н.Дж., померла 31-го березня 1987 року на 70-му році життя. Нар. 24-го січня 1917 року в Байон, Н.Дж. Членеом УНС стала 1927 року. Залишила у смутку дочку Анастазію Сцелсі з мужем Антоном і внуками Миколаєм і Анастазією; дочку Гелен Шнайдер з мужем Волтером і внуками Томою і Волтером. Похорон відбувся 4-го квітня 1987 року на цвинтарі Св. Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Козак, секр.

КАТЕРИНА СОБЧАК, член УНС Відд. 339-го у Філядельфії, Па., померла 8-го червня 1987 року на 93-му році життя. Нар. 13-го вересня 1893 року в Казівці, Тернопіль, Україна. Членом УНС стала 1960 року. Залишила у смутку дітей Анну Марч, Йосифа і Рассел Шеґінських і Ольгу Вилі, 7 внуків, 7 правнуків і 3-ох пра-правнуків. Похорон відбувся 11-го червня 1987 року на цвинтарі Св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Луців, секр.

ВОЛОДИМИР КАЩІЙ, член УНС Відд. 401-го в Ошаві, Онт., помер 6-го квітня 1987 року на 61-му році життя. Нар. 1926 року в селі Новошини, Жидачівського повіту, Україна. Членеом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину Софію, сина Романа, доньок: Наталку з мужем, Лесю і Оксану, сестру і братів в Україні. Похорон відбувся 8-го квітня 1987 року на цвинтарі Юніон в Ошаві, Онт., Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Степан Чорній, секр.

НЕСТОР ЯРЕМА, член УНС Відд. 372-го ім. Івана Франка в Плейнфілді, Н.Дж., помер 13-го червня 1987 року на 73-му році життя. Нар. 7-го листопада 1913 року на Україні. Залишив у смутку дружину Анну Друз, дочок — Дженні Батка, Аліс і Анну Катерину; сестру Аліс Костюник; братів — Евгена і Зенона в ЗСА; три сестри в Україні; племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Софія Лонишин, секр.

ЯРОСЛАВ СТОЙКЕВИЧ, член УНС Відд. 402-го ім. Тараса Шевченка в Торонто, Канада, помер 17-го червня 1987 р. на 65-му році життя. Нар. 1922 року в Жовкві, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 20-го червня 1987 року на цвинтарі св. Володимира в Оквилл, Онтаріо.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Бурій, секр.